

तत्सर्वं वासुदेवस्य नारदेन निवेदितं । वरदानञ्च देवेभ्यस्तेजस्तस्य च भूपतेः ।
 कृष्णोऽनुगम्यमानश्च तेन स्नेहेन शत्रुणा । तां गुहां मुचुकुन्दस्य प्रविवेश विनोतवत् ।
 शिरःस्थानि तु राजर्षेर्मुचुकुन्दस्य केशवः । सन्दर्शनपथं त्यक्त्वा तस्यैव बुद्धिमताम्बरः ।
 अनुप्रविश्य यवनो ददर्श पृथिवीपतिं । स तं मुपेतं कृतान्ताभमाससाद सुदुर्मतिः ।
 वासुदेवन्तु तं मत्वा घट्टयामास पार्थिवं । पादेनात्मविनाशाय शलभः पावकं यथा ।
 मुचुकुन्दस्तु राजर्षिः पादस्पर्शप्रबोधितः । चुकोप निद्राञ्छेदेन पादस्पर्शनं तेन च ।
 स संस्मृत्य वरं शक्रादवैवत तमयतः । स दृष्टमात्रः कुद्वेन संप्रजज्वाल सर्वतः ।
 ददाह पावकस्तन्तु शुष्कं वृक्षमिवाग्निः । क्षणेन कालयवनं नेत्रतेजोविनिर्गतः ।
 तं वासुदेवः श्रीमन्तं चिरमुपनराधिपं । कृतकार्योऽब्रवीद्धीमानिदं वचनमुत्तमं ।
 राजंश्चिरप्रसुप्तोऽसि कथितो नारदेन मे । कृतं मे सुमहत्कार्यं स्वस्ति तेऽस्तु व्रजास्यहं ।
 वासुदेवमया लक्ष्य राजा ब्रह्मं प्रमाणतः । परिवृत्तं युगं मेने कालेन महता तदा ।
 उवाच राजा गोविन्दं को भवान् किमिहागतः । कञ्च कालं प्रसुप्तोऽसि यदि जानासि कथ्यतां ।
 ॥ वासुदेव उवाच ॥ सोमवेशोद्भवो राजा यथातिर्नाम नाज्जवः । तस्य पुत्रो यदुर्व्येष्टश्चत्वारोऽस्य यवोयसः ।
 यदुवंशे समुत्पन्नं वसुदेवात्मजं विभो । वासुदेवं विजानीहि नृपते मामिहागतं ।
 चेतायुगे प्रसुप्तोऽसि विदितो मेऽसि नारदात् । इदं कलियुगं विद्धि किमन्यत्करवाणि ते ।
 मम शत्रुस्त्वया दग्धा देवदत्तवरो नृप । अबध्यो यो मया सङ्क्षो भवेद्वर्षशतैरपि ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्तः स तु कृष्णेन निर्जङ्गाम गुहामुखात् । अन्वोयमानः कृष्णेन कृतकार्येण धीमता ।
 ततो ददर्श पृथिवीमावृतां ब्रह्मकैर्नरैः । अल्पात्सौहृदरत्नबलैरल्पवीर्यपराक्रमैः ।
 परेणाधिष्ठितश्चैव राज्यं केवलमात्मनः । प्रीत्या विमृज्य गोविन्दं प्रविवेश महावनं ।
 हिमवन्तमगाद्राजा तपसे धृतमानसः । ततः स तप आस्थाय विनिर्मुच्य कलेवरं ।
 आरुरोह दिवं राजा कर्माभिः स्वैर्जितां शुभैः । वासुदेवोऽपि धर्मात्मा उपायेन महामनाः ।
 घातयित्वात्मनः शत्रुं तत्सैन्यं प्रत्यपद्यत । प्रभूतरथहस्त्यश्ववर्षशस्त्रायुधध्वजं ।
 आदायोपययौ धीमांस्तत्सैन्यं निहतेश्वरं ।
 निवेद्यामास नराधिपे तदा तदुग्रसेने प्रतिपूर्णमानसः । जनार्दिनो द्वारवतीञ्च तां पुरीमशोभयत्तेन धनेन भूरिणा ।
 इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्वणि कालयवनवधे पञ्चदशाधिकशतोऽध्यायः ॥ ११५ ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः प्रभाते विमले भास्करेऽभ्युदिते तदा । कृतजयो ह्यशोकेशो वनान्ते निपसाद ह ।
 परिचक्राम तं देशं दुर्गस्थानदिदृक्षया । उपतस्थुः कुलप्राग्या यादवा यदुनन्दनं ।
 रोहिण्यमहनि श्रेष्ठे स्वस्तिवाच्य द्विजोत्तमान् । पुण्याहघोषैर्विपुलैर्दुर्गस्थारम्भवान् क्रियां ।
 ततः पङ्कजपत्राक्षो यादवान् केशिसूदनः । प्रोवाच वदतां श्रेष्ठो देवान् वृत्ररिपुर्यथा ।
 कल्पितेयं मया भूमिः पश्यध्वं देवसङ्घवत् । नाम चास्याः कृतं पुर्याः स्वातिं यदुपयास्यति ।